

- 3) Wnioski Sądu przedstawione w pkt 78–111 wyroku dotyczące części trzeciej zarzutu pierwszego naruszają prawo. Część ta dotyczy braku używania znaku towarowego jako wskazania pochodzenia oraz przedstawionych w tym względzie dowodów. Sąd zastosował błędne kryterium prawne, opierając się na ustaleniach odnoszących się do uznania lub skojarzenia. Prawidłowe stanowisko polega na ustaleniu, czy zainteresowane kręgi postrzegają towar lub usługę oznaczone jedynie zgłoszonym znakiem towarowym – w przeciwieństwie do wszelkiego innego znaku towarowego, jaki także można zawrzeć – jako pochodzące z określonego przedsiębiorstwa, zgodnie z rozumowaniem przedstawionym przez Trybunał w wyroku C-215/14.
- 4) Wnioski Sądu przedstawione w pkt 144–169 wyroku i we fragmencie zawartym w pkt 177, w którym wskazano, że „mimo bowiem że wykazano, iż sporny znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania w Danii, w Niemczech, w Hiszpanii, we Francji, we Włoszech, w Niderlandach, w Austrii, w Finlandii, w Szwecji i w Zjednoczonym Królestwie”, naruszają prawo w zakresie, w jakim dotyczą części czwartej zarzutu pierwszego. Część czwarta dotyczy braku wykazania charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania znaku towarowego w całej Unii Europejskiej. Sąd słusznie stwierdził, że Nestlé nie wykazała, iż znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w całej Unii Europejskiej, a Mondelez nie zamierza kwestionować tego stwierdzenia. Jednak Mondelez nie przyznaje, że Nestlé kiedykolwiek wykazała uzyskanie charakteru odróżniającego przez znak towarowy w 10 państwach członkowskich UE w odniesieniu do towarów, dla których znak towarowy został zarejestrowany, lub w ogóle uzyskanie charakteru odróżniającego. Sąd naruszył prawo, stosując błędne kryterium prawne w odniesieniu do każdego z rozpatrywanych państw członkowskich, przy uwzględnieniu że ani uznanie, ani przyznanie, ani skojarzenie nie są równoważne postrzeganiu przez właściwych konsumentów znaku towarowego jako wskazującego pochodzenie, jak wymaga tego kryterium wskazane przez Trybunał w wyroku C-215/14.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 6 marca 2017 r. – Administration des douanes et droits indirects, Etablissement national des produits de l’agriculture et de la mer (FranceAgriMer)/Hubert Clergeau, Jean-Luc Labrousse, Jean-Jacques Berthelley, Alain Bouchet, Jean-Pierre Dubois, Marcel Géry, Jean-Paul Matrat, Jean-Pierre Paziot, Patrice Raillot.

(Sprawa C-115/17)

(2017/C 178/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Administration des douanes et droits indirects, Etablissement national des produits de l’agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

Strona pozwana: Hubert Clergeau, Jean-Luc Labrousse, Jean-Jacques Berthelley, Alain Bouchet, Jean-Pierre Dubois, Marcel Géry, Jean-Paul Matrat, Jean-Pierre Paziot, Patrice Raillot

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 49 Karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie skazaniu oskarżonego za uzyskanie nienależnych refundacji eksportowych w drodze oszustw lub niezgodnych z prawdą deklaracji dotyczących rodzaju towarów, w odniesieniu do których zostały złożone wnioski o refundacje, w wypadku gdy w wyniku zmiany przepisów następującej po wystąpieniu okoliczności faktycznych, towary faktycznie wywiezione przez tę osobę zostały objęte tymi refundacjami?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 7 marca 2017 r. – Reinhard Nagel/Swiss International Air Lines AG

(Sprawa C-116/17)

(2017/C 178/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg